

משם ומכאן מארכיון הגולן

ניוזלטר חודשי מאוצרות הארכיון

גיליון מס' 5 | ל' בניסן תשע"ט | 5.5.2019

גיליון מיוחד ליום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה תשע"ט

046963290

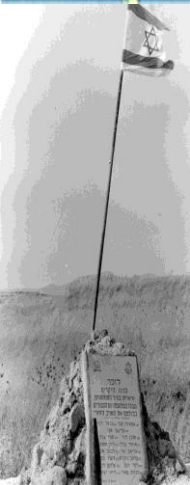
עשו לנו לייק בפייסבוק

פניות הציבור :
archive@gri.org.il

ממדפי הארכיון...

קוראים יקרים,

הגיליון החמישי במסגרת שנת ה-30 לארכיון יוקדש כולו ליום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה תשע"ט.

הגולן איבד 110 מבניו ובנותיו במערכות ישראל ובפעולות האיבה. אובדן קשה מנשוא. בגיליון זה נביא לפניכם כמה סיפורים של נופלי הגולן מתוך ספרי זיכרון ומכתבים שכתבו בני משפחותיהם וחבריהם והעבירו עותק לארכיון הגולן.

נשתף אתכם ונאמר שכתובתו של גיליון זה הייתה קשה במיוחד. קשה בגלל עוצמות הנפש שנדרשו כדי לקרוא את הסיפורים הכואבים, ההספדים שלא מותירים עין יבשה והתמונות של היקרים שלא ישובו עוד.

יהי זכר הנופלים ברוך!

צוות ארכיון הגולן

במותם ציוו לנו את החיים

חללי ישובי הגולן

וייצמן טוטיה

בן לאה וחביב

אליהו עינבר

בן דבורה ובנימין

סרן יוסף (יוסי) לוי ז"ל

בן ענת ודוד. נולד ביום כ"א באלול תשל"ה (28.8.1975) בירושלים. בן בכור למשפחת לוי, אח בוגר לשתי אחיות צעירות. ילדותו של יוסי החלה בירושלים ובכפר סבא ולאחר מכן התחיל ללמוד בבית-הספר היסודי בכפר סאלד והמשיך בחטיבת הביניים "יד גיורא" בהרצליה. בשנות התיכון עבר עם משפחתו ליישוב הקהילתי בני יהודה שבגולן, שם למד בבית-הספר התיכון "נופי-גולן" שבקצרין במגמה המדעית-טכנולוגית.

יוסי הפך במהרה למקור הערצה ולמידה הכי גדול לשתי אחיותיו - שלומית ורוני. בתחילה, בצירופן למעשי קונדס, אחר כך בהרצאות על החיים, הבנות והבנים, יותר מאוחר בייעוץ בנושא וכמובן, מורה מעולה לפיסיקה, מתמטיקה, מחשבים ועוד תחומים רבים.

בדצמבר 1993 התגייס יוסי לצה"ל והשתלב בסיירת מטכ"ל, לאחר שעבר את הגיבושים הקשים. כעבור שנה, יצא יוסי לקורס קצינים ובסיומה של חצי שנה מפרכת של לימודים ואימונים סיים את הקורס כקצין מצטיין והוצב, על פי בקשתו, בסיירת אגוז.

חבריו של יוסי לשירות מספרים, שהיה קצין מקצועי, בעל יכולת פיסית גבוהה ופרפקציוניסט חסר תקנה.

יוסי נפל ביום י"ד בטבת תשנ"ז (24.12.1996), ממטען צד, כאשר היה מפקד הכוח בפעילות מבצעית בדרום לבנון. (באדיבות אתר 'יזכור')
יהי זכרו ברוך.

דברי הספד לזכרו של יוסי

פקודיו של יוסי כתבו עליו:

"איבדנו לוחם, מפקד, אבא ואמא שלנו הידיעה שאותו לא נראה... הידיעה שאותו הוא כבר לא יוביל, לא יחנך ולא ילך ראשון, כמו תמיד.... יוסי לימד אותנו הרבה. איך נלחמים ואיך מנצחים... למזלו, הצלתו להפנים את התכונות הנפלאות והייחודיות של יוסי... נמשך את דרכו, לתוך לבנון, בתוך שטחים סבוכים. נמשך להלחם בכוחו שלו, בדרכו, שיטותיו.... נמשך ללכת בראש מורס, נמשך להוביל ולנצח. וחשוב מכל – נמשך להיות שקטים וצנועים, כמו שהוא רצה והטביע בנו חותמו.... יוסי היה פשוט גדול... הלכנו אחריו בלב שקט ובלי דאגות..."

עוד נכתב על יוסי על-ידי מפקדו, ברקוביץ:

"והיה בך את הכול – כמפקד, את המנהיגות והכריזמה, לסחוף אחרך, אך בתבונה... היתה גם דבקות ללא לאות, למרות הקשיים והעייפות... ירידה לפרטים הכי קטנים, במקצועיות רבה, ללא עוררין. למבצעים שעטת ובביטחון יישובי הצפון חלק נטל. והיה בך הכל: ארץ-ישראל, ציונות, אחווה, אהבה ואש בוערת... והיה גם אדם, נפש אצילית עם חינוך תמידי, וקוף, גבוה, אמיתי... ידע לא רגיל, בכל תחום למרות הגיל... סבלנות והבנת הסובב, רגישות ועדינות... ואותך הכל רצו, בנות שאותך רדפו ולוחמים שלדעת ולשיחה צמאו... אהבה, שמחה, שקט פנימי..."

וארז צוקרמן, מפקדו הישיר של יוסי:

"יוסי סימל עבורי את מיטב הנער, את שיא הערכיות במלוא מובן המילה. יוסי היה ציוני והכיר את הארץ. היה אכפתניק – אותה תכונה שהצריכה אותו לתת מעצמו, לתת, לתת, לתת. יוסי נלחם ללא פשרות לתקן את המעוות. הוא היה בעל כושר מנהיגות ויכולת להוביל אנשים, אבל שמר על מידה רבה של צניעות, ענווה. יוסי היה חבר שאפשר היה לשבת איתו ולדבר על כל נושא. יוסי היה לוחם ומפקד אמץ ועשוי ללא חת. היה מקצוען בעל יכולת ניווט מצוינת והתמצאות בשטח. מפקד קפדן, אבל נערץ על פקודיו ומפקדיו. מתנדב ראשון במחנה, נכון לבצע כל משימה שקשורה בהגנה המולדת. אהבתי והערכתי את יוסי כמפקד. הוא הוביל ופיקד על הרבה מאוד מבצעים בלבנון. יוסי נפל במערכה. יוסי השאיר לנו דוגמה ומופת לנורמות וערכים של אהבת הארץ, חברות, רעות ואומץ לבי..."

וככה הוא 'ישאר איתנו לנצח'

סרן יוסי לוי ז"ל, בן 21.5 בנוסף נולד בירושלים גדל בעל נפל בלבנון יחי זכרו ברוך

גם בצבא הוא הצטיין, התקדם מהר. בפעולה הוא האחרון הוא החליף את המ. הוא הלך בראש הכוח. ארבע שנים גזר המשפחה בכפר חרוב. לפני כן גזר בכפר סאלד ובבני יהודה. האב דוד, ורופא משפחה אחוב וידוע לאורך כל הצפון מקריט שמונה עד דורס הרמה. האם ענת, קוסמטיקאית. האחיות שלומית בת 19 ורוני בת 16. משפחה האחות מאד, עם חברים ומכרים בכל רחבי הארץ. היה אב גדול ואמיתי. "פוטו כפיים חובקת". היה בן מסור ואוהב לחוריו. שותף לכל הרברים. לכל הקורה בבית. משפחה חמה ומנובשת מאוד ותובן יוסי-עמור החונן שלה.

ביום שלישי בערב, דיווחו חריו וטלפונייה על קרבות ומתיחות בלבנון. במהדורת 23:00 חריו הקריין כי סרן יוסי לוי מקפץ כפר חרוב נהרג. היתה דממה. היה יעצוני. היה הלם. ואחר כך התחילו הטלפונים. ביתה של משפחת לוי בכפר חרוב התמלא אנשים. קרובים, חברים, משפחה. מנסים להבין, מנסים לנעם. לא מאמינים, לא רוצים להאמין.

בכל מקום שהיה בו, הצטיין. הוא שאף לשלמות וחזרו אליה כמו שהוא ידע. את בית הספר התיכון "נופי גולן", סיים בהצטיינות יתרה במסגרת הריאליזם. ציונים מזהירים. לפני שנה וחצי שהקימו מחדש את סידרת אנו, רצה ללכת רק לאנגו. אימו ענת חששה. הוא משפחה שידעה שכול. אחיה שלום אביסל ז"ל, נפל במלחמת יום כיפור. בסידרת אנו. יוסי היה צנוע. לא ספר הרבה על הצבא. היה אחיז, עשיתי. כולם יודעים שהיה גם גיבור. החיילים והמפקדים שמונים כל הזמן לבית המשפחה בכפר חרוב. מספרים שהוא היה כמו אבא גדול של כולם. סמל ודוגמה למיטב שבמיינס, לנצח, לחברות, לדבקות במשימה.

ועוד לא אמרנו שהיה חור, ועוד לא אמרנו שהיה חכם, שהיה חבר אמיתי. וככה הוא 'ישאר איתנו לנצח'.

משפחת לוי היקרה

מכם יונק יוסי את השורשים הברוכים, את היכולות, את הנכונות לתרום, לעשות, את הגניעות. ועל כל זאת, כשמו, הלך והוסיף משלנו, הוסיף במצוינות, הוסיף בתו.

שתי קריאות יהיונה בשבועות שלמנו "טורף טורף יוסי", ודלי אינו ואני אבא אני באו! תבאי אומר "במדינת חיי, במדינת חיי". מדינת ישראל מונחת על כתפיים בעצירות, כתפיים של צעירים מוכשרים יהודים את המטרה, הכוונות להקריב חיים, את חייהם. ומתוך דם, מתוך משימות, שואבים את כוח עשייתנו, בונים את חיינו. במכס חיים אנו. עומדים אנו כאן, בבית העלמין הקטן וק בשנה אחת שלושה קברים טריים. קברים של מלח הארץ צורב את מצעיו.

לחבורה חזו. הנושאת את מדינת ישראל על כתפיה, משתייכים הטובים שבחבורה, עליהם נמנית אתה, יוסי. חבורה שידעית לחובל, לתהוה והכל בצניעות, בלא לומר מילה.

יוסי, אתה היית מאלה היודעים לשאוף לשלמות, אם זה במערכת החינוך בה התחנכת, אם זה בחבורה העושה אלה השתיים, אם זה בצבא בו שרת, יצעת לחיות ראשון בין שניים. יצעת שכלם שווים וכולם ידעו שאתה - ראשון.

ענת דוד. יחד הלכנו לנחם, לחג, לעוד את משפחת בוק כשנולד דודן. יחד היית אצל משפחת לוי לאחר קבורת נתנאל. יחד עם משפחת העלי נחזק ונתחזק. ואחר: יוסי, עלה לשעלה, אל הוישב בגני מרומים ואמור לו: זיי סגור! פעל התחבירי לרדי. עבר את מלאך המוות, אמור לו הרי ידך. חתם בגני הפך בזיזים של ממש. חיים של הקמת בית משפחה וישוב יחי זכרו ברוך. תהי נשמתך צרורה בצרור החיים. מתוך רבים שאמר חרב הרשטיבין בתולדות של יוסי לוי ז"ל

**המועצה האזורית גולן
בית ישובי הגולן ותושביו
מת"ש גולן וכל מוסדות הציבור והחינוך בגולן**

**מרכינים ראשם
ומשתתפים באבלה הכבד של
משפחת לוי בנפול בנם**

**יוסי לוי ז"ל
סרן
בנחמת ציון ובבנין הארץ תנוחמו**

סמ"ר דותן ברק ז"ל

בן עדה ויעקב. נולד ביום ט"ז בכסלו תשל"ה (30.11.1974), בישוב בני יהודה, בדרום הגולן. הבן השני במשפחה בת שלושה בנים, מהילדים הבכורים ביישוב הצעיר, שזה עתה עלה להתיישבות, שם גדל, למד והתחנך. דותן למד בבית-הספר היסודי "מצפור" ובבית-הספר התיכון "נופי גולן" בקצרין, במגמה הגיאוגרפית. היה תלמיד טוב, מבלי שהקדיש ללימודיו זמן ומחשבה, מנהיג חברתי וספורטאי מצטיין. בחודש מרץ 1993, גויס דותן לשירות חובה בצה"ל ולבקשתו, הוצב לשרת בחטיבת גולני. הוא התקבל ליחידת "עורב" של החטיבה, אך העדיף להיות חייל בגדוד 13, שם הרגיש שייכות וגאווה. בתום הטירונות נשלח להרחיב את הכשרתו הקרבית בקורס סמלים קרביים וחזר ליחידתו לסגל הפיקוד.

ביום ב' באלול תשנ"ה (27.8.1995), נפל דותן בעת מילוי תפקידו בלבנון. דותן נספה בתאונה מבצעית, במהלך סיור רכוב בכביש המערכת של כביש הצפון. בן עשרים היה בנופלו. הותיר אחריו הורים ושני אחים - דודיק ויניב. הובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין בבני יהודה. (באדיבות אתר

'יזכור')

יהי זכרו ברוך!

1813

046963290

עשו לנו לייק בפייסבוק

פניות הציבור :

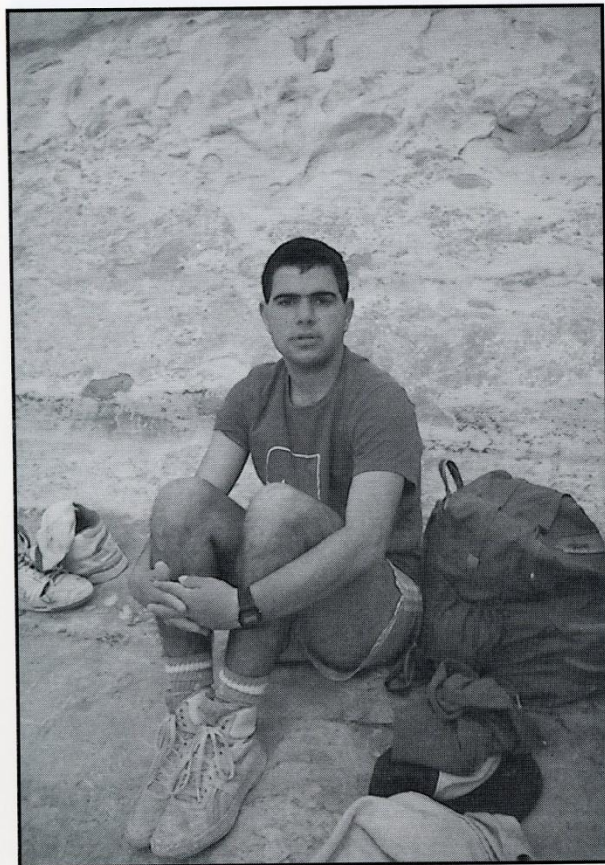
archive@gri.org.il

דברי הספד מתוך הספר לזכרו של דותן

דותן

שלוש שנים מחייך הקצרים הם גם שלי,
ותסלח לי דותן, שאני עדיין רואה בך תלמיד שלי,
והרי כבר בגרת ואתה חייל, מגן בבשרך עלי ועל משפחתי.
והדעת לא תופסת שהורים יקברו בניהם ומורים תלמידיהם.
ואני בוכה על נעורידך כי תמו.
ואני בוכה על חבריך, שמקיפים אותך ברגע זה והם כואבים
ומבולבלים.
ואני בוכה על עצמי, כי לא זכיתי לראותך בחופתך.
תסלח לי דותן, שאני לא כאן עכשיו,
אבל אנחנו ניפגש ביחידות בארבע עיניים,
אני מבטיחה לך,
היה שלום.

עליזה הראל
(מחנכת ביסודי)

לדותן.

א. רציתי לקטוף פרח קטן.
אמא אמרה, אסור, זה מוגן.
אולי אני ילד מחונן,
אבל למה פרחים אסור
וחיילים זה מותר?
אתה עכשיו למעלה
משקקי על העולם,
ואנו למטה.

פזמון:

דותן, תן סימן, רק אז נבין
שאתה עוד כאן.

ב. אולי טוב לך במרומים.
אבל למטה החיים יותר יפים.
קצת קשה, אך מסתדרים.
כואבים ומתגעגעים.

פזמון:

דותן, תן סימן, רק אז נבין
שאתה עוד כאן.

ג. אתה הפרח המוגן,
אז למה לקחו אותך מכאן.
הציפרים חגים, בשמיים כוכבים.
אתה אינך - לעולמי עולמים.
לו אני אחיה ציפור
קרוב אליך, קרוב לאור.
אולי אחיה אפילו כוכב קטן
בכדי להיות קרוב אליך כל הזמן.

שחר סודאי
חבר מהצבא

עשו לנו לייק בפייסבוק

פניות הציבור:
archive@gri.org.il

046963290

טוראי רבקה (ריקי) גרינברג ז"ל

בת חוה ושלמה, נולדה ביום י"א באדר תשכ"ג (7.3.1963) בעפולה. ריקי גדלה בבתי-ים, ובה השלימה את לימודיה, תחילה בבית-הספר היסודי "נחשונים", ולאחר-מכן בבית-הספר התיכון "רמות" במגמה הביולוגית. היא הצטרפה לתנועת 'המתיישב הצעיר', והייתה מעמודי התווך בגרעין הנח"ל אליו השתייכה, גרעין "רגמים". בכל ליבה התמסרה לרעיון ההתיישבות.

בנובמבר 1981 התגייסה ריקי לצה"ל, ושירתה בנח"מ ובגרעין נח"ל, שייעודו קיבוץ מיצר, קיבוץ בראשית דרכו בגולן. את עיקר זמנה היא הקדישה להתארגנות גרעינים נוספים ולהדרכתם.

ביום ז' בתשרי תשמ"ד (14.9.1983), יצאה ריקי מן הגולן לאחר יום עבודה לקיבוץ צרעה שבפרוזדור ירושלים, כדי להדריך שם גרעין נח"ל שייעודו מיצר. הפעולה עם בני הנוער הסתיימה מאוחר, מארחה ביקשו ממנה להישאר ללון, אך היא אמרה: "יש יום עבודה מחר", ויצאה לדרך. סמוך לחצות הלילה, אירעה תאונה ליד מחולה. ריקי יושבה ליד הנהג, ושניהם נהרגו במקום.

היא הובאה למנוחות בבית-הקברות הצבאי בחולון. ריקי השאירה אחריה הורים, אח ואחות. (באדיבות אתר 'יזכור')
יהי זכרה ברוך!

046963290

עשו לנו לייק בפייסבוק

פניות הציבור:
archive@gri.org.il

דברי הספד מתוך הספר לזכרה של רבקה

כה עצוב

בערב אחד זה עלינו נפל,
פתאום, ברגע, ריקי לנו נעלמה.
רק היום היא עוד דאגה:
מה יהיה עם הבנים,
ואם הגרעין בחייו השקטים ימשיך...
רק היום מכתב לבנים היא שלחה.
ועכשיו מאיתנו הלכה לעולמה,
בלי שלום, בלי מילת פרידה,
רק במכתב – "בהצלחה!" – היא מסרה.

אותה נערה בת עשרים,
אותה בחורה שאותנו אהבה
לנו פשוט אבדה.
במקום לבקרה במיצר
נאלץ לבקרה בקברה.
כה עצוב ומדכא לחשוב
שחיוך, עליצות, חדוה וטוב-לב
ברגע אחד יכולים להעלם.

חודש עבר וריקי שלנו לא חזרה.
אולי באמת היא הלכה ולא תחזור ?
זה לא מובן, איך אדם פתאום הולך,
איך אדם פתאום הולך ולא חוזר.

אולי ריקי באמת מלאך תמים
שיושב לו עכשיו במרומים.
יושב ומביט בנו.
האם כך רצה אלוהים ?

טלי שטינוויס
גרעין "תמוז"

כריכת הספר
לזכרה של רבקה

כמו פרפר...

קובא כל-כך ועצוב לבכות בת כמו רבקה'לה, ובפרט לנו – שהכרנו וליווינו אותה כל שנותיה. רק הזמן שחולף טופח בפנינו את העובדה המרה כי עשרים השנים הטובות והקצרות שניתנו לה אין להן המשך, וחבל.
ליווינו ואנחנו זוכרים כל שלב, כל פרט בחיים הקצרים: תינוקות ברמת-יוסף, ילדה קטנה ושתי צמות, מתפתחת מהר ולומדת את העולם, והכל במרץ, ביסודיות ובחן.
וכשסרבה פעם לאכול היינו מסיחים את דעתה: - "פרפר, הנה פרפר צבעוני עף מפרח לפרח..." והיא עקבה אחריו ואכלה...
היינו יחד באינסוף טיולים בארץ, יחד בחגים, בימי הולדת ובת-מצוה, בשמחות ובמחלות...
וליווינו את רבקה'לה כילדה מתבגרת עם יחסה הרצני ללימודים, ההתמדה והדבקות בכל מטרה: התפקידים בתנועה, בנח"ל ובכל החיים בעצם...

ולא ידענו אז שכמו הפרפר הצבעוני שחיוו קצרים, כך גם אסון נורא יקטע בבת אחת את החיים היפים של רבקה'לה שאותם לא הספיקה למצות.

מהחברים תמיד,
תחיה ואורי בלום

טוראי נתנאל (נתי) לוי

בן תמר ואברהם. נולד ביום כ' באלול תשל"ו (15.9.1976) במושב נאות גולן. בן שני במשפחה בת ארבעה ילדים, אח לכפיר, ארז וליגל. נתי למד בבית-הספר היסודי "מצפור" שביישוב בני יהודה, ובבית-הספר התיכון "נופי גולן" שבקצרין, שם סיים בהצלחה את לימודיו במגמת מינהל ושיווק. במרץ 1995 התגייס נתי לצה"ל והתנדב לשרת כחייל קרבי בחיל השריון ובהמשך בחיל הרגלים בנח"ל. נתי הוכשר לשרת כסמל מבצעים בעוצבת "ראם".

ביום כ"ט בכסלו תשנ"ו (22.12.1995), נפל נתי בעת שירותו, בתאונת דרכים שאירעה סמוך לקיבוץ האון. בן תשע עשרה היה בנופלו. נתי הובא למנוחות בחלקה הצבאית בבית העלמין ביישוב בני יהודה. בלכתו, הותיר אחריו הורים, שני אחים ואחות. (באדיבות אתר 'יזכור')

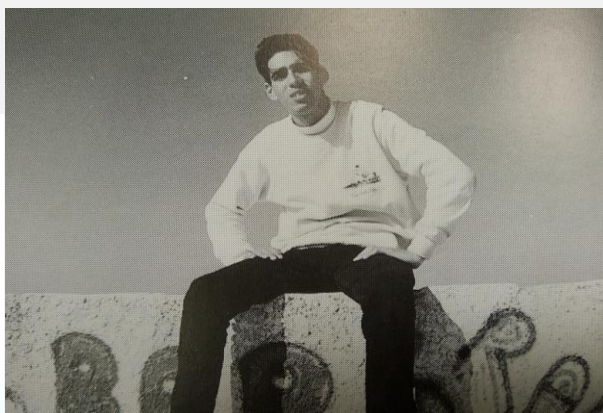
יהי זכרו ברוך!

כריכת הספר לזכרו של נתי

נתנאל

נתי - שבך בעיד עליך שבוחך היה בנתינה

046963290

עשו לנו לייק בפייסבוק

פניות הציבור:
archive@gri.org.il

דברי הספד מתוך הספר לזכרו של נתי

24 דצמבר 1995

נ

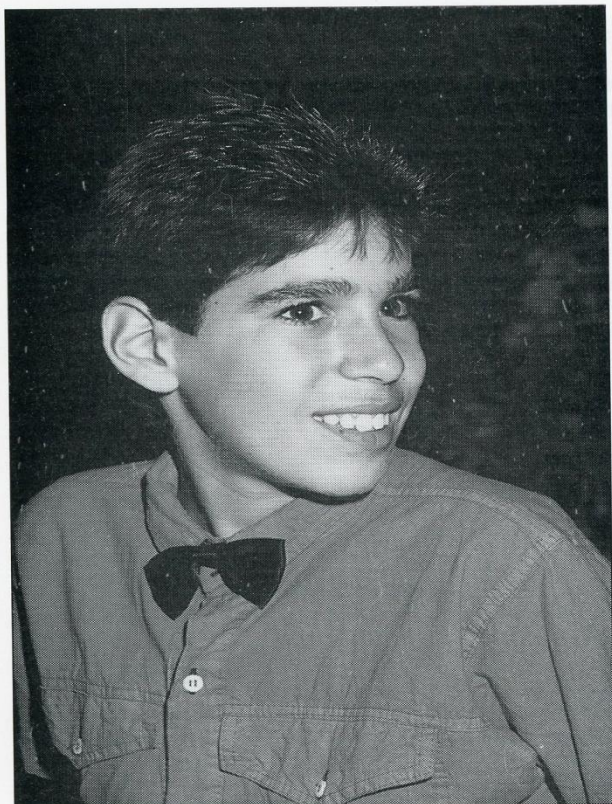
עוד רגע יעבור, אנחנו מבטיחים איש
לרעהו.
יעבור הסיוט ושוב נראהו...

ושוב הבטן... מהנורא מכל...
מתהפכת
ושוב תחושת הכאב עולה ומתעצמת
וכאן במסע האחרון של חייך... מול
קברך הטרי עם זכרון מתקתק
מחויכך הנפלא...
ונשבע...

לא עוד עם הרגל על הגז כה חזק
ונראה זאת - כצוואתך!!!

דורית גץ

בשם נאות גולן

הכאב...
הכאב הזה עם הבטן המתהפכת
הכדור הזה שעומד בגרון...
הדמעות שפורצות ואין עומד להם
בפרץ
ועם התימהון ו...הזעם...
זעם על חיים כה צעירים שנגדעו
זעם, על שלא תהיה עוד עמנו...
זעם, על הרגל...
על הרגל שלחצה עוד ועוד ועוד....

ילד שובב היית
וכנער בכלל הפלאת... ואפילו
"פושט" כונית

והנה גדלת ולגבר חלומות הפכת
ואפילו לאחרונה בצבא הסתדרת,
היית סוף, סוף, קרוב לבית שכה
אהבת,

מאושר סוף סוף היית קרוב לאבא
ואמא שתוכל לעזור...

ואותנו השארת משפחה גדולה
וכואבת

שמוצאת עצמה המומה ובאלבום
חייך מדפדת

והנה, רואים אותך בשדה,

אם קוטף פטרוזליה, או משקה

ודוהר על הטרקטורון, "רק שאיזיק

לא יראה את השטוצר ששברת"...

ומשם אל הרפת לסיים מהר חליבה,

כי עוד מעט יש שמירה.

חרץ אתה ולעבוד אהבת

אך על בילוים לוותר - אפילו לא
חלמת.

והחברה הצעירים ידעו- מגיע ערב
שבת ונתי הגיע-

יש טרמפ לחוף-גולן.

והבילוי, כן, הבילוי האחרון שלך
הותיר אותנו באפלה, בחשכה.

יום העיון 'המלחמה האחרונה' לקראת יום הזיכרון תשע"ט

ביום שני ה-29.4.19 התקיים בארכיון הגולן יום עיון לקראת יום הזיכרון תשע"ט.

יום העיון נקרא בשם 'המלחמה האחרונה' מאחר ורוב הנואמים בו סיפרו על חווית המלחמה האחרונה שהם או יקיריהם חוו.

פרופ' מוטי אביעם מהמכללה האקדמית כנרת הרצה על חלקה של חטיבה 188 במלחמת יום כיפור ועל חוויותיו האישיות מהמלחמה ומהשהות בבונקר בתל-סאקי.

ורדה הרשקוביץ מרמת מגשימים וטובה מנדל ממרום גולן סיפרו על חוויות העורף בגולן במהלך מלחמת יום כיפור.

ערן מאיר, חוקר במכון שמיר למחקר, סיפר על מלחמת ששת הימים משני צידי המתרס ואף הציג מפה צבאית סורית בערבית המציגה את אסטרטגיית הצבא הסורי אל מול מתקפה ישראלית, ערב המלחמה.

את יום העיון חתם יוני בן-ארי, אביו של רס"ן חגי בן-ארי ז"ל, שסיפר את סיפור חייו ומותו של בנו שנפצע אנושות במבצע 'צוק איתן' ב-2014 ונפטר כעבור שנתיים וחצי בהן נאבק על חייו.

ביום העיון הוצגה תערוכת תמונות ואיורים ממלחמת יום הכיפורים.

תמונות משקסי יום הזיכרון באתר גמלא

קישור למצגת יזכור לנופלי הגולן:

https://drive.google.com/file/d/1I0RN_2y8apAJ5crFqv9XpZvvpJgywOVt/view?usp=sharing

יִזְכּוֹר

יִזְכּוֹר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בָּנָיו וּבָנוֹתָיו,
הַנָּאֲמָנִים וְהָאֲמִיצִים, חֵילֵי צָבָא-הַגָּנָה לְיִשְׂרָאֵל,
וְכָל לוחָמֵי הַמַּחְתָּרוֹת וְחֲטִיבוֹת הַלּוֹחָמִים
בְּמַעֲרֻכּוֹת הָעֵם, וְכָל אֲנָשֵׁי קְהִילַת הַמּוֹדִיעִין
וְהַבִּטְחוֹן וְאֲנָשֵׁי הַמִּשְׁטָרָה אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם
בְּמִלְחָמָה עַל תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל,
וְכָל אֵלֶּה שֶׁנִּרְצְחוּ בָּאָרֶץ וּמְחוּצָה לָּהּ
בְּיַד מְרַצְחִים מְאָרְגָּוִי הַטָּרוֹר.

יִזְכּוֹר יִשְׂרָאֵל וְיִתְפָּרֵךְ בְּזִרְעוֹ וַיֵּאֱבֹל עַל זֵיו הָעֲלוּמִיב
וְחֻמַּדַּת הַגְּבוּרָה וְקִדְשַׁת הָרָצוֹן וּמִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְּפוּ בְּמַעֲרָכָה הַכְּבֵדָה.